

Viis vähifakti, mida tavameditsiin püüab agressiivselt müüdiks tembeldada.

Kas juhtivate vähiteadlaste püüdlus muuta avalikku arvamust võib olla seotud praegu üle maailma aset leidvate tohutute muutustega – toksilise kemoteraapia ja kiiritusravi ohtude ning ebaefektiivsuse rõhutamisega, selliste uute vähiravimite nagu kanep esile toomisega ning areneva massituruga, mis avardab teadlikkust meie tarbitava toidu ja vähitööstuse enda tagajärgede kohta?

Tavameditsiini üldlevinud suhtumisest lähtuvalt on alternatiivse, integratiivse ja täiendmeditsiini juhtivad tervisespetsialistid täiesti eksiteel. Väidetavalt jagavad nad valeinfot miljonitele inimestele nii oma praksise kui ka interneti kaudu müütide ja väärarvamuste laviini näol, mis tervishoiutöötajate väitel põhjustab vähihaigetele ainult kahju.

FAKT 1 Kõikvõimalike vähiliikide esinemissageduse kasvu põhjustab meie tänapäevase ühiskonna toitumine, elustiil ja keskkond

Miks väidab vähiravitööstus, et tegu on müüdiga?

Väidetavalt on vähi esinemissageduse kasvu põhjuseks meie geenid ja fakt, et inimesed elavad tänapäeval piisavalt vanaks, et vähki haigestuda. Meil tekib vähk seetõttu, et oleme olnud edukad nakkushaiguste ja alatoitumisega võitlemisel. Meie rakkude DNA kahjustumine on igati normaalne vananemise kõrvalnäht ja need kahjustused võivad viia vähi tekkeni. Vähk on maailmas olemas olnud sama kaua kui inimesed ise.

Tegelikkus

Ainus põhjus, miks inimesed kõikjal maailmas usuvad tänapäeval, et meie esivanemad ei elanud saja aasta vanuseks, on sellekohaste ametlike andmete vähesus. Olemas on väga vähe kirjeid selle kohta, mis näitaksid (ametlikult) meie esivanemate vanuseid enne 18. sajandit, aga leidub mõistlikul hulgal tõendeid, mis viitavad sellele, et esiajaloo ja varemgi [elasid inimesed enam kui saja-aastaseks](#)

Kõigi skelettide puhul, mis on paleoantropoloogia teadusharu ajaloo jooksul kogutud, on teadlased suutnud tuvastada üksnes 200 võimalikku vähijuhtumit eelajaloost ning need tuvastused pole kaugeltki kindlad. Sellest statistikast hoolimata näib jäänuseid vaadates mulje, et need haigused olid muinasajal "erakordselt haruldased", aga sellised tõendid pole kaugeltki otsustavad. Me lihtsalt ei tea seda kindlalt, nii et igasuguse argumendi kasutamine väitmaks, et vähk esines või ei esinenud eelajaloolisel ajal mis tahes määral nõuab arvukate eelduste tegemist.

Keskendume seega lihtsalt sellele, mis on aset leidnud vaid viimase sajandi jooksul. Ühendriikide riikliku tervisestatistika keskuse (NCHS) koostatud aruande [Vital Statistics of the United States](#) alusel oli alates 20. sajandi algusest kuni 2011. aastani (kaasa arvatud) täheldatav enam kui kolmekordne kasv vähisurmade sageduses.

[2013. aastal avaldatud raporti](#) kohaselt, mille koostasid Ameerika Vähiliit ning teised valitsusasutused ja vähihaigete tugirühmad, on "sõjas vähiga" tehtud suuri edusamme. Aga milliseid edusamme? Vähenenud suremuse arvu ei ole kindlasti põhjustanud haiguse esinemissageduse vähenemine. Vähi haigestub üha rohkem inimesi, aga nad püsivad kauem elus. Vähiravitööstus ei juhi aga tähelepanu sellele, et suundumused näitavad selgelt, et me pole vähki kõrvaldanud mingilgi määral, aga oleme suutnud seda paremini diagnoosida ja ravida ning seetõttu lõigata kasu ka tegelikust haigusest endast.

Inimesed üle kogu maailma [elavad kauem, aga kroonilised invaliidistavad haigused muutuvad üha levinumaks](#).

Selle tööstuse suurteks rahateenijateks on haiguse diagnoosimine ja ravi. Haiguse ennetamine aga mitte. Kui asi puudutab ennetamist, on tavameditsiin otsustanud pea mulla alla peita. Üldiselt hakkas vähisurmade sagedus langema 90ndatel aastatel. Suremus meeste seas vähenes raporti alusel 1,8% ja naiste seas 1,4% vahemikus 2000–2009. a. Laste vähisurmade arv langeb samuti 1,8% aastas, kuigi vähijuhtumite esinemiste arv tõuseb endiselt igal aastal umbes 0,5% võrra.

Teised vähiliigid on samuti tõusuteel, sealhulgas ka maksa- ja kõhunäärmevähk ning melanoom (meeste seas).

2008. aastal ajakirjas Proceedings of the National Academy of Science avaldatud [uurimus](#) näitas, kuidas ainuüksi toitumisel võib olla tohutu mõju mitte ainult vähi ennetamisele, vaid ka ravile, kui vähk on juba diagnoositud. Seda liiki infot ei rõhutata meditsiinilises kogukonnas kunagi, sest nemad ei usu, et vähki saab ravida ilma vähkkasvajate [väljalõikamiseta, mürgitamiseta või põletamisega](#).

FAKT 2 Supertoidud ja ravimtaimed suudavad vähki ära hoida

Miks väidab vähiravitööstus, et tegu on müüdiga?

Väidetakse, et inimese enda valitud konkreetsed puu- ja juurviljad pole tegelikult tähtsad. Polevat olemas sellist asja nagu "supertoit" või tõeliselt tervendava toimega taim ning selle seisukoha pooldamisel ei olevat mingit teaduslikku alust.

Tegelikkus

Selline nendepoolne väide on lihtsalt piinlik. Kuigi pole olemas sellist supertoitu või taime, mis võib üheaegselt ravida kõiki vähiliike, on tõelise harimatuse tipp väita, et pole üldse olemas supertoite või tõeliselt tervendava toimega taimi. Tegelikult on olemas väga palju tõendeid selle kohta, et supertoidud on olemas ja neil on vähivastased omadused. Igasugused vastupidised väited on heaks märgiks sellest, kelle sõna võib usaldada paljude nende petturite seast, kes vähiravitööstuses selliseid naeruväärseid väiteid esitavad.

Käesoleva artikli avaldamise seisuga on Ameerika Vähiliit (ACS) nähtavasti eemaldanud oma kodulehelt kõik viited ["supertoitudele"](#). Mitmed autorid on aga

eelnevalt kirjutanud põhjalikke artikleid vähiliidu soovitude alusel, iseäranis potentsiaalsete supertoitude vähivastaste omaduste kohta. [Northridge'i haigla meditsiinikeskuse](#) andmetes on kirjas mitu supertoitu, mis kasutavad allikana vähiliidu kodulehte. Veebileht [calorielab.com](#) on postitanud supertoitude võrdleva informatiivse tabeli, kasutades samuti allikana vähiliitu. Kuid igasugune info supertoitude kohta näib vähiliidu kodulehelt praeguse seisuga täielikult puuduvat.

Briti vähiuuringute liit seab samuti kahtluse alla supertoitude kasutamise ja soovib neist hoiduda. [Sellel leheküljel](#) seisab, et "vähiriski vähendamiseks ei tohiks loota niinimetatud supertoitudele" ning supertoitudele "ei ole tervisele mingit tervendavat lisamõju võrreldes sellega, mida inimene saaks mitmekülgset ja tervislikku dieeti järgides."

Üks ärritav probleem, mis avalikkust segadusse ajab, on see, et enamikul dietoloogidel ei ole toitumisest ei mingeid põhiteadmisi ega praktilisi teadmisi. Nad propageerivad levinud arvamust toidupüramiidi kehtivusest – väites, et leib, teraviljad ja puder peaksid olema meie toitumise alustalad ning kõik puu- ja juurviljad on võrdse väärtusega. Enamik minule tuttavaid dietolooge ei kasutagi supertoitude mõistet, sest neile ei õpetata koolis supertoitude kohta. Neile õpetatakse vaid seda, et "supertoit" on mittemeditsiiniline termin, mis on meedias populaarseks tehtud, et toetada toiduainetes leiduvaid tervist edendavaid tõendamata omadusi.

Supertoitu võib kokkuvõtvalt nimetada mis tahes mitmeotstarbeliseks toiduks, millel on keskmisest kõrgem kontsentratsioon haigustega võitlevaid toitaineid, mida leidub tavaliselt külluslikult näiteks antioksidantide ja fütotoitainerikastes toiduainetes. Mõned väidavad, et neis toitutes on ka vähe kaloreid, aga see ei kehti alati kõigi supertoitude puhul.

Mõned supertoitud, nagu näiteks mustikad, on peajagu teistest üle. [Punased viinamarjad ja mustikad on parimad vahendid immuunsuse tõstmiseks enam kui 400 analüüsitud ühendi seast.](#)

Isegi meditsiiniteemalisel veebilehel [WebMD.com](#), mis pooldab tavaliselt eeskätt üldlevinud arvamusi, on olemas nimekiri [kümnest igapäevasest supertoidust](#). Nad on üles loetlenud sellised toidud nagu brokoli, marjad, kinoa, oad, pähklid, munad ja teisedki, mis on ilmselgelt väga toitainerikkad ning vähivastaste omadustega toiduained.

Siiski pole vajalik vähi ennetamiseks kulutada suuri summasid kõikjal reklaamitud supertoitudele, sealhulgas noni, assai, mangustani ja teistele mahladele. [Parimad kuus toiduainet](#), millel on kõrgeim antioksidantlik väärtus ORAC-i (vabade radikaalide neutraliseerimise koefitsendi) skaalal, on odavamad ja palju laialdasemalt kättesaadavamad võrreldes kulukamate alternatiividega ning need kõik suudavad tõestatult vähki ennetada. Nende kuue toiduaine hulka kuuluvad nelk, sumahh, kaneel, sorgo, oregano ja kurkum. Näiteks on musta, punase ja valge sorgo ekstraktil [tugev antiproliferatiivne toime inimeste vähirakkude vastu.](#)

Kopsu- ja nahavähi all kannatavate loomade peal läbiviidud uuringud on näidanud, et nelgis sisalduv eugenool võib takistada vähirakkude paljunemist. [Ühes uuringus](#) leiti ka, et nelgiõliekstraktil on vähirakkudele maksimaalne tsütotoksiline toime.

Tegelikult on olemas 17 maitsetaime ja vürtsi, mida võib eraldi supertoitudeks pidada ning mis on [teaduslikult tõestatud võimelised vähki ennetama ja ravima](#). Kanep on üks kõige võimsama tervendava toimega taimi maailmas ning selle kasutamisel [vähk sisuliselt kaob](#). Vähiliidud tahaksid igatahes hoopis kanepit ennast kaduma panna, sest olemas on väga palju tõendeid selle kohta, et kanep takistab vähi teket. Leidub [kümneid uurimusi](#), mis tõestavad, et kanep on tõhus vähiravim. Kiire otsing Pubmedi kodulehel märksõnaga "kannabinoid" annab ligi 18 000 tulemust.

Põhjus, miks vähiliidud on hakanud nüüd pöörama tähelepanu supertoitude ja taimede jõule, on see, et need meetodid ka toimivad. Seega peavad vähiliidud nüüd üritama muuta miljonite inimeste arvamust, kes on hakanud haiguste ennetamiseks ja raviks pöörduma tagasi looduslike vahendite poole.

FAKT 3 Happelised dieetid põhjustavad vähki

Miks väidab vähiravitööstus, et tegu on müüdiga?

Eelmainitud fakt on vähiravitööstuse kinnitusel bioloogilises mõttes jama. Neerud reguleerivad vere pH-taset väga täpselt kitsapiirilises ja tervislikus vahemikus. Seda polevat võimalik muuta millegi söömise teel vähegi märkimisväärseks ajaks. Pole olemas tõendeid toetamaks väidet, et dieet võib muuta kogu keha pH-taset või mõjutada vähki.

Tegelikkus

Osa selle arusaamaga kaasnevast probleemist on tingitud seetõttu, et kõiksugu messidel on palju valeinfot levitanud niinimetatud tervisespetsialistid, kes püüavad inimesi veenda, et keha pH-tasemes on võimalik teha tohutuid muutusi teatud toitude ja aluselise vee tarbimisega. Tõde on selles, et vere aluselist või happelist tasakaalu ei saa suuresti muuta, aga võimalik on tekitada väikesi nihkeid, millest piisab vähi tõrjumiseks.

Vere pH-taset reguleerib väga täpselt keeruline puhversüsteem, mis hoiab seda pidevalt vahemikus 7,3 kuni 7,41, mis on pisut aluselisem kui puhas vesi. Kui vere pH-tase langeb alla 7,3 piiri, on tulemuseks atsidoos – seisund, mis põhjustab kesknärvisüsteemi depressiooni. Raske atsidoos – kus vere pH-tase langeb alla 7 – võib viia kooma ja isegi surmani. Kui sinu vere pH-tase tõuseb üle 7,45, on tulemuseks alkaloos.

Põhiline on see, et kui sinu hingamine on korras ja sa tegeled oma igapäevatoimetustega, siis teeb su keha piisavalt edukalt tööd keha pH-taseme hoidmisel 7,3 ja 7,41 vahel ning sinu söödav toit ei põhjusta mingeid pööraseid kõikumisi vere pH-tasemes. Kui sa aga viid keha lähemale aluselisele tasemele

kas või paari pügala võrra, võib isegi 0,05 punkti oluliselt mõjutada seda, kui kiiresti vähk areneb. Vähirakud nimelt ei suuda elada aluselises keskkonnas.

Põhjus, miks atsidoos meie ühiskonnas sagedasti esineb, on enamasti tüüpilise ameerikapärase dieedi süü, sest selles sisaldub liiga palju hapet tootvaid loomseid saadusi nagu liha ja piimatooted ning liiga vähe aluselisi toite nagu värsked puuviljad. Lisaks süüakse happelisi töödeldud toite nagu valge jahu ja suhkur ning juuakse happelisi jooke nagu kohv ja karastusjoogid. Me kasutame liiga palju happemoodustajatest ravimeid ning kunstlikke keemilisi magusaineid nagu NutraSweet, Equal ja aspartaam, mis kõik on erakordselt happelise mõjuga. Üks parimaid asju, mida teha liigselt happelise keha olukorra parandamiseks, on alustada puhast dieeti ja eluviisi.

[Doktor A. Keith Brewer selgitas](#), et aluselises keskkonnas ja kõrge pH-taseme puhul on vähirakkude happelised mürgid neutraliseeritud ning need muutuvad mittetoksiliseks. Haiges inimeses põhjustavadki surma hoopis happelised mürgid, mitte otseselt kasvaja ise. Kõrge pH-taseme puhul on vähiraku elu lühike. Organism omastab ja kõrvaldab surnud vähirakud vaevata. "Ma olen veendunud, et vähi põhjuseks on toit; kuid hoopis see toit, mida me ei söö, mitte see toit, mida me sööme."

See haigus sunnib keha laenama mineraalaineid – sealhulgas kaltsiumi, naatriumi, kaaliumi ja magneesiumi – elutähtsatelt organitelt ja luudelt, et puhverdada (neutraliseerida) happe mõju ning see ohutult kehast eemaldada. Kui inimesel diagnoositakse vähk, on kõige tõhusam viis haiguse tõrjumiseks liikuda aluselise dieedi suunas ning suunata vere pH-tase 7,41 ligi. Seda on kõige parem saavutada iga päev tooreste puu-, juur- ja köögiviljade söömisega, mis pakuvad maksimaalselt fütotoitaineid ning parandavad keha immuunsüsteemi võimet vähiga võidelda. Tõsi, inimkeha ei saa järsult muuta vere pH-taset, aga vähirakkude tapmiseks seda vaja ei olegi. Isegi väike pH-taseme kõikumine takistab vähi levikut ega lase kehal laenata mineraalaineid elunditelt ja luudelt, millega tasakaalustada toitainevaest dieeti. Siinkohal tulevadki mängu aluselise mõjuga ained.

Ma olen näinud, kuidas isegi IV astme vähiga patsiendid, kelle kasvaja on peaaegu jalgpalli mõõtu, on aluselisi aineid kasutades taastunud. Käesolevast artikli mahust ei piisa selgitamiseks, kuidas aluselised ained ja pH-teraapia suudavad vähki kõrvaldada, aga kui pöörduda abi saamiseks mis tahes arst-naturopaadi poole, kes on vähiraviga hästi kursis, on kasutatavad meetodid üsnagi levinud, olgugi et ebajärjekindlad.

Peamine on see, et keha suudab saavutada sellise ainevahetuse seisundi, mis hoiab vere pH-taset aluselisel poolel, kus vähk levida ei suuda. Immuunsüsteem võib seejärel jõuliselt tööle asuda ning alustada taastumisprotsessi koos toitumismehhanismide ja aluseliste ainetega, mis hõlbustavad protsessi ning muudavad täiesti ebavajalikuks sellised ravimeetodid nagu kemoterapia, kiiritusravi ja operatsioonid.

FAKT 4 Suhkur annab vähile jõudu

Miks väidab vähiravitööstus, et tegu on müüdiga?

Väidetavalt pole olemas tõendeid, et vähirakud kasutavad glükoosi ning toodavad energiat teistsugusel moel kui terved rakud. Müüt, et "suhkur annab vähile jõudu", moonutavat mõistlikke toitumissoovitusi, mis peaksid eeskätt põhinema teaduslikel toitumist faktidel.

Tegelikkus

Vähktõve mõistmine ei saa tuleneda vaid ühe vähijuhtumi vaatlemisest, sest arvestada tuleb kõigi rakke mõjutavate tegurite koondmõjuga selle rakulisel taustal. Teaduslikus kogukonnas ei kahelda selles, et süsivesikute tarbimise kõrge tase panustab mitmete ainevahetushaiguste levikusse, sealhulgas ka agressiivse vähi arengusse.

Meditatsioonitööstusel on ehk lihtsalt jäänud märkamata seos suhkru ja kasvajate tekke vahel. Mõtle näiteks miljardidollari positiivse emissiooni tomograafiaseadmele ehk PET-uuringule, mida peetakse üheks parimaks vähituvastamise vahendiks. PET-uuring kasutab radioaktiivselt märgistatud glükoosi, et tuvastada suhkrunäljas kasvajakasv. PET-uuringuid kasutatakse vähihaigete seisundi kulgemise jälgimiseks ning hindamiseks, kas hetkel kasutatavad ravimeetodid on edukad.

Koduloomad (eeskätt kassid ja koerad), kes tavaliselt järgivad läänelikku toidukava, mis sisaldab suhteliselt kõrget veresuhkrude indeksit, kannatavad sageli agressiivse vähi all, samas kui liha- ja taimetoidulistel loomad elavad peamiselt valkudest ja rasvast. Kuigi taimetoidulised loomad tarbivad suurel hulgal lihtsüsivesikuid (tselluloosi ja teisi kiudaineid), kääratakse need bakterite toimel seedetraktis rasvhapeteks ning seetõttu sisaldavad need ained ülimadalat veresuhkrude indeksit. Seedimise ajal glükoosi osaline vabastamine või isegi glükoosi puudumine võib selgitada, miks taime- ja lihatoiduliste loomade seas esineb vähisurma nii harva. Hollandi riikliku rahvatervise- ja keskkonnainstituudi läbiviidud [nelja-aastane uurimus](#) võrdles 111 sapiteede vähi all kannatavat haiget 480-liikmelise kontrollgrupiga. Suhkrutarbimisega seostatud vähirisk enam kui kahekordistus vähihaigete puhul, sõltumata teistest energiaallikatest. Lisaks leidis epidemioloogiline uuring 21 arenenud riigis, mis peavad arvet haigestumuse ja suremuse üle (Euroopas, Põhja-Ameerikas, Jaapanis ja mujal), et suhkrutarbimine on tugev riskitegur, mis suurendab rinnavähi esinemise sagedust, iseäranis vanemate naiste seas.

Euroopas on põhimõtte "suhkur annab vähile jõudu" nii hästi vastu võetud, et onkoloogid ehk vähiarstid kasutavad meetodit nimega [Sytomic Cancer Multistep Therapy \(SCMT\)](#). Selle meetodi leiutas Saksamaal 1965. aastal füüsik Manfred von Ardenne. SCMT tähendab glükoosi süstimist patsientide vere glükoosisisalduse suurendamiseks. See meetod langetab vähirakkude pH-taset

piimhappe moodustumise teel. Pahaloomuliste kasvajate soojustundlikkus selle tagajärjel omakorda suureneb ning kutsub esile vähi kiire leviku.

Patsientidele tehakse seejärel kogu keha hõlmav hüpertermia ehk ülekuumenemine (42 kraadi kehatemperatuuri), et vähirakud veelgi suurema surve alla panna, millele järgneb kas kemoterapia või kiiritusravi. SCMT meetodit katsetati kliinilise I faasi uuringu käigus Saksamaal Dresdenis Von Adrenne'i meditsiiniliste rakendusuuringu instituudis 103 patsiendi peal, kellel esines kas metastaseerunud vähk või korduvad esmased kasvaja. Viie aasta soodne prognoos SCMT meetodiga ravitud patsientide seas suurenes 25 protsendilt 50-le ning täieliku kasvaja regressiooni sagedus tõusis 30 protsendi võrra (20 protsendilt 50-le). Kõnealune meetod kutsub esile vähi kiire leviku ning ravib seejärel kasvajat mürgise teraapia teel, saavutades seeläbi märgatavalt parema tulemuse.

Metastaatiliste vähirakkude puhul lihtsustab üleminekut kasvu suunas evolutsiooniline keha mikrokeskkond, mida iseloomustab suure koguse glükoosi alaline kättesaadavus – mille on põhjustanud kõrge glükeemilise indeksiga toidukava – ning näljaperioodide puudumine, nagu ka vähenenud füüsiline aktiivsus.

FAKT 5 Levinud vähiravimeetodid teevad rohkem kahju kui kasu

Miks väidab vähiravitööstus, et tegu on müüdiga?

Meditsiiniline kogukond rõhutab, et lõikused on endiselt kõige tõhusam ravimeetod vähi vastu. Kiiritusravi aitab tervendada rohkem inimesi kui vähiravimid, kuid ka kemoterapial ja teistel vähiravimitel on väga tähtis roll kogu vähiravi protsessis – mõnel puhul aitavad need haigust ravida ja teistel puhkudel inimese eluiga pikendada. Kemoterapia tõkestab vähi levikut.

Tegelikkus

Arstid ja ravimitootjad teenivad nende meetodite kasutamisega raha. See on ainus põhjus, miks kemoterapiat endiselt kasutatakse. Mitte seetõttu, et see on tõhus, vähendab haigestumust, suremust või mõne konkreetse vähi esinemissagedust. Tegelikult teeb see risti vastupidist.

[Kemoterapia kiirendab vähi levikut](#) ja pikas perspektiivis ka suremuse määra. Enamik kemoterapiapatsiente kas surevad või satuvad taas haiguse küüsi 10–15 aasta jooksul pärast ravi lõppu. See ravi hävitab inimese immuunsüsteemi, suurendab närvisüsteemi kognitiivset allakäiku, häirib endokriinsüsteemi toimet ning põhjustab elundite ja ainevahetuse toksilisust. Patsiendid sisuliselt elavad püsivas haigusseisundis kuni surmani.

Põhjus, miks suremuse hindamise mõõdupuuks kasutatakse viieaastast suhtelist prognoosi, on see, et enamiku vähihaigete seisund halveneb pärast seda perioodi märgatavalt. See on ärile erakordselt halb ja vähiravitööstus teab seda. Nad ei saaks avalikkusele iial näidata tõelist 97-protsendilist statistilist ebaõnnestumise määra metastaseerunud vähi pikaajalise ravi puhul. Kui nad avaldaksid

pikaajalise statistika kõigi vähkide puhul, mida on ravitud tsütotoksilise kemoteraapiaga enam kui kümne aasta jooksul, ning esitaksid objektiivsed andmed rangepiiriliste hinnangute kohta, sealhulgas ravi kuluefektiivsuse, mõju inimese immuunsüsteemile, elukvaliteedile, haigestumusele ja suremusele, siis oleks maailmale vägagi selge, et kemoteraapia panus vähihaigete ellujäämisele on tühine või täiesti olematu. Kemoteraapia ajaloo jooksul pole ühtegi sellist uuringut iial läbi viidud sõltumatute teadlaste poolt. Ainsad saadaolevad uuringud on pärit tööstuse enda rahastatud asutustelt ja teadlastelt ning ükski neist pole iial arvuliselt kinnitanud ka eelmainitud punkte.

Miks? Vähiravitööstust juhivad raha, ahnus ja kasum – ei midagi muud. Vähiraviga tegelevad ettevõtted peavad vähi ravimiseks hoiduma tõe eest, sest nende jaoks poleks mingit tulu haiguse täielikus kõrvaldamises. Maailmas pole olemas ühtegi juhtorganit, mis kaitseks tarbijaid kokku puutumast mürgiste ravimeetoditega või isegi tuntud vähitekitajatega meie toidus ja keskkonnas, sest ka see takistaks kasumi sissevoolu. Tegu on üüratult suure äri ja seda tuleb ka nõnda käsitleda.

Ametliku statistika põhjal on üks inimene kahest väidetavalt taastunud vähist tavapäraste ravimeetodite kasutamise teel. Kuigi see info on juba iseenesest tähelepanuväärne, annab see ka teatud hulgal lootust, sest pakub kaudselt midagi positiivset nii teadlaste kui ka patsientide jaoks. Teadlastele ütleb see, et nad jätkaksid teadusuuringuid, sest see annab tulemusi; ärge katsetage ennetavaid, alternatiivseid, teoreetilisi ega terapeutilisi meetodeid ega laske end heidutada faktil, et patsiendid surevad iga päev. Teisest küljest annab see ka patsientidele hoiatuse: teil on lausa 50-protsendiline tõenäosus haigusest eluga välja tulla, kui te järgite tavapäraseid terapeutilisi meetodeid, ilma et katsetaksite vahendeid, mille võib liigitada kasututeks alternatiivideks.

Seega on (kaheldavate) kasvajate algstaadiumis tervenemise määrad väga kõrged, samas kui järgnevates staadiumites – kui need on juba kindlalt kasvajatena tuvastatud – on määr vaevalt kõrgem kui null. Kõnealuse erinevuse põhjus on andmete liigitamine ning see, kuidas patsienti tervenemise seisukohast hinnatakse. Immuunsüsteemi taastumine ja talumisvõime, elundite ja ainevahetuse mürgisus, endokriinsüsteemi muutused, funktsionaalsed tulemused, elukvaliteet ja neurokognitiivsed tulemused – neid ei ole KUNAGI hinnatud mis tahes kliinilises uuringus, mis käsitleb vähihaigete pikaajalist ellujäämist ja tervenemise määra.

Elundkondadele tehtud kahju areneb pärast kemoteraapiat aeglaselt edasi, kuid ei ilmuta end kõikjal kehas, kuni möödunud on mitu kuud või isegi mitu aastat. Selleks läheb küll aega, aga 3–5 aasta jooksul hakkab enamik kemoteraapia patsiente tsütotoksiliste ravimite kasutamise tõttu ja selle otsese tulemusena kogema palju rohkem haigussümptomeid, kui võrrelda seda diagnoosile eelnenud ajaga.

Lisakemoteraapiat antakse sageli ka patsientidele, kes ei pruugi seda tegelikult üldse vajada. Onkoloogid ei arvesta kemoteraapia riskide ja hüvede võrdlemise

täieliku ulatusega ning seetõttu seavad ohtu iga patsiendi elu, keda nad ravivad. Teadusajakirjas [Annals of Oncology](#) avaldatud uurimus on üks vähestest, mis hindas erinevaid potentsiaalseid pikaajalisi kõrvaltoimeid, mida seostatakse vähi puhul lisakemoterapia kasutamisega, keskendudes iseäranis pikaajalisele kardiotoksilisusele, sekundaarsele leukeemiale, kognitiivsetele funktsioonidele ja neurotoksilisusele. Uurimuse autorid väitsid, et kõrvalmõjud jäävad sageli ravimeetodi tõestatud kliinilise tõhususe varju ning kinnitasid lühiajalist ohutust erinevate kemoterapia skeemide puhul, mida tänapäeval tavaliselt kasutatakse. Veel üks [uurimus, mille viis läbi Ameerika kliinilise onkoloogia ühing](#), tegi kindlaks, kas metastaatilise munandivähi üle elanutel on suurem kardiovaskulaarse haigestumuse risk ka rohkem kui kümme aastat pärast keemiaravi lõppu. Täheledati südamega seonduvate haiguste esinemise tunduvalt suuremat riski, millele lisandus ka püsiv ebasoodne südame-veresoonkonna riskiprofiil, mille tõenäoliseks põhjuseks olid keemiaravis kasutatud ained. Teadusajakirjas [Journal of Clinical Oncology](#) avaldatud 12-aastane metaanalüüs jälgis täiskasvanuid, kellel oli arenenud vähk ning kes olid selle tõrjumiseks saanud keemiaravi. 97 protsendil juhtudest ei aidanud keemiaravi metastaseerunud vähki ravida.

Autor: Dave Mihalovic

Dave Mihalovic on arst-naturopaat, kelle erialaks on vaktsiiniuuringud, vähi ennetamine ning looduslik lähenemisviis ravile.

Sent from my iPhone